

Πολὺς καιρὸς παρήλθεν, ἀφ' οὗτου δὲν ἀκούεται πλέον ἡ μάγισσα Μοῦσα τοῦ ἀτυχοῦς Τανταλίδου· ἐσβέσθη ἡ γλυκεῖα ἐκείνη φωνή, ἣτις παιδρὰ ἔψαλλεν ἄλλοτε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν τέρψιν. Ἡ φίλαυτος εἰμαρμένη, μὴ στέργουσα ν' ἀκούῃ ἄσματα παιδρὰ καὶ χαρίεντα, ἐτύφλωσε τὸν μελωδικὸν κύκνον, καὶ τὸν ἐκδικήθη, ἡ ἄμουσος! ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἐξύμνησε τὸ θλιβερὸν ὄνομά της. Ἄλλ' ἡ γλυκεῖα ἀρετὴ τῆς εὐγενοῦς Μούσης τοῦ δὲν ἐσβέσθη, ἀντηχεῖ εἰς τὴν καρδίαν μας, καὶ μαγεύει τὴν ἀκοήν μας.

Χθὲς ἐπεχείρουν νὰ γράψω τὸ Πάσχα, διὰ νὰ τὸ προσφέρω εἰς τὰς ὠραίας ἀναγνωστρίας μας· ἀλλ' ἰδὼν τοῦ Τανταλίδου τὸ Πάσχα ἐπὶ τοῦ γραφείου μου, ἔρριψα τὸν κάλαμον, μὴ τολμήσας, ἐγὼ τοῦλάχιστον, νὰ γράψω ὅ,τι ἔγραψεν πρὸ ἐμοῦ ὁ γόης ἐκεῖνος.

Ἴδου προσφέρω τὸ Πάσχα τοῦ εἰς ὅσους δὲν ἔτυχε νὰ τὸ ἀναγνώσωσι, μολονότι δὲν εἶναι ἴσως ἐκ τῶν καλητέρων τοῦ ἔργων, διότι εὐρίσκει τις εἰς τὰ Ποιητικὰ Παίγνια τοῦ (θελκτικώτερα ἀπὸ αὐτὸ ἄσματα) τὸ δημοσιεύομεν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἀποστέλλοντες ἐν φίλημα θλιβερὸν εἰς τὸν Ποιητὴν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον νοερῶς μόνον ἐγνωρίσαμεν.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ.

Μύρισ' ἡ δάφνη 'ς τοὺς ναοὺς, Χριστὸς Ἀνέστη ψάλλουν,
Χαρᾶς τραγοῦδι ἀγάπη μου, ἀρχίνησε καὶ ψάλλε!

Βλέπεις χοροὺς; Βλέπεις φιλιὰ;
Ἦλθ' ἡ γλυκεῖά μας Πασχαλιὰ!

Λουλούδια τῆς ἀνοιξέως 'ς τὸ μέτωπόν τους θάλλουν,
Καὶ 'ς τὸ δικό σου θάλε.

Χριστὸς Ἄνέστη!!.. νὰ ἰδῶ τί θὰ μὲ πῆς καὶ τώρα;

Ὁ ἐν Χριστῷ μας ἀσπασμὸς ἐκ τρίτου δὲν θὰ γένη;

Στάσου μὴ φεύγῃς τὸ φιλί,

Στάσου μαριόλικο πουλί!

Ἐπὶ χεῖλη μου ἢ φιλικὴ ψυχὴ μου τὰ πυρφόρα

Χειλάκια σου προσμένει.

Βλέπεις χαραῖς; ἀκοῦς φωναῖς; διὰ τὰ παιδιὰ τὰ ξένα,

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας φιλιοῦνται,

Ἡ Πασχαλιὰ δὲν σὲ κινεῖ;

Καὶ σὺ δὲν εἶσαι χριστιανή;

Σ' ἐν ἡστέυσα τόσον καιρὸν, καὶ τώρα δι' ἐσένα

Τὰ μέλη μου κλονοῦνται.

Φέρε τὰ κόκκινα τ' αὐγά, κ' ἔλα νὰ κτυπηθοῦμε.

Ἕνα φιλί, ἂν νικηθῆς, στοῦ γέλιου τὸ λακκάκι....

Πέσ' ἀπὸ κάτω μὲ τ' αὐγὸ....

Ἴδου σ' ἐτσάκισα ἐγὼ!

Ὦ! ὦ! τὴν συμφωνίαν μας λοιπὸν νὰ μὴ ξεχνοῦμε!

Δὸς, δὸς με τὸ φιλάκι.